

אדום בעיניים

„אנחנו פה. הבנים שלנו איפה?“ יום הבחירות בדימונה. עיר־פיתוח אופיינית. יאוש. אכאטיות. אינטרסים. אבל בסוף: ניצחון גדול למערך גידעון סער (סרצזסקי), צילם: ציון צפריר

„באתם לצלם את העיר?“ שאל אותנו של מלצר בכיתהאפה שבמרכז המיסחרי של דימונה, „לא כדאי לכם. כל התמונות ייסרפו.“
„למה?“
„סתם עיר. גועל נפש.“

מערכת הבחירות בהסתדרות ובמועצת הפועלים בדימונה שונה ממערכת בחירות דומה כאחת מערי מרכז הארץ. בערי הפריפריה כוחן של קופת־חולים ומועצת־הפורים, על השרותים והגזבים השונים שהיא מעניקה, הוא משמעותי ביותר. כל זה נכון שבעתיים כשהעיר נגועה באבטלה מחריפה (כ־1300 איש, שהם כ־10% מכוח העבודה במקום) ובנטישה המונית של צעיריה, כל מי שרק יכול.

רצים אחרים. סכן צעיר ולא־מנוסה, אם הוא ייבחר, זו תהיה בכייה לדורות!“
סכן: „שש שנים לא עשו פה כלום, ואנחנו נשנה את זה. אנשים מגלים שאננות וצריך לרוץ להביא אותם מהבית. עד היום היו כאן 60 אחוזי הצבעה בבחירות בהסתדרות, אנחנו רוצים להגיע היום ל־80%. הוסיפו לנו כאן להילחם נגד לגיון־הזרים.“
„סליחה?“

„לגיון־הזרים זה כל האנשים מחוץ לרדי מונה שבאים להצביע. שמונה מושבים, קיבוץ אחד והמישה שבטים ברוזים. ההתיישבות העובדת מצביעים למערך. בין הדימונאים יש לנו רוב ברור.“
„והברזים?“
„הברזים מצביעים למי שיתן כסף. ולי אין כסף.“

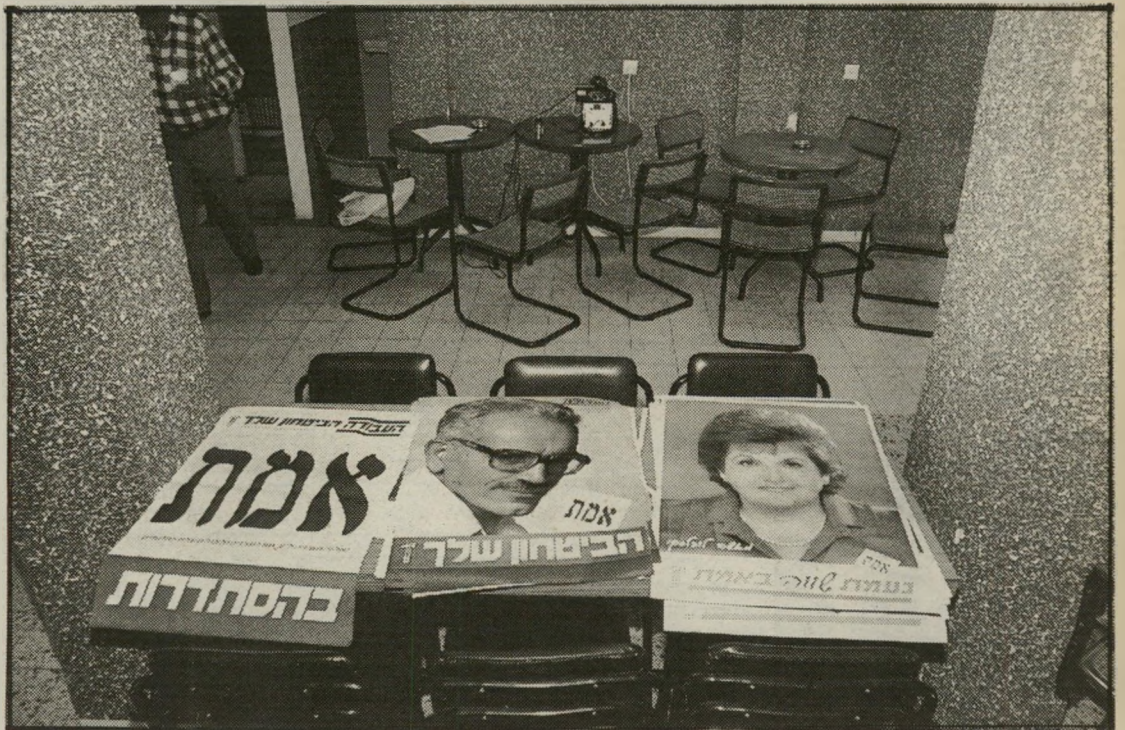
● כחולים ואדומים

ב 8.24 בבוקר, כמעט שעה וחצי לאחר זמן־הפתיחה הרשמי של הקלפיות, נפתחו רק 11 מתוך 17 הקלפיות בדימונה. גם בהן חסרים פרגודים ראויים־לשם (משת"משים בדמוי־פרגודים מקרטון). למערך כי 50 רכבים ביום־הבחירות (השתדלנו שמהי קיבוצים לא יביאו, כי הליכוד נתפס בדברים כאלו), ולליכוד כ־100.

„ש״ס בדימונה תומכת בליכוד, למרות ההוראה מלמעלה“, אומרים אנשי־הליכוד, ומראים פעיל ש״ס מקומי המסייע להם בהתלהבות. במטה־הליכוד עובדים לפי טר פסיולטו עם מיספריאנשים, שאותם מסמי נים כעניגולים אדומים (מערך) או כחולים (ליכוד), ולפי זה מביאים אותם מהבתים. דימונה מחולקת לשישה „גושים“, העובדים לפי „מעגלי מאגרים“.

בדימונה, לפחות, הליכוד מאורגן פיקס, לפי שיטות שוותיקי מפא״י היו מתגאים בהן. ההצבעה המאסיבית תתחיל כאן רק ב־16.30 אחר־הצהריים. זו עיר פועלים, ש־75% מתושביה עובדים במפעלים אזוריים (המק״ג, מיפעלי יס־המלח ועוד).

בבוקר עובדים פעילי־המיפלגות בעיקר על הקשישים ועוברי המישמרות (כ־25% מכוח־האדם במפעלים). הקלפיות שוכנות בעיקר בבתי־הספר. כיום בכל גני־הילדים



מטה הבחירות של המערך, כל מי שיש לו אפשרות לברוח. בורח“

מרידות בציבור. זו מערכת־בחירות רביעית במשך שנה כאן, והאנשים עייפים מהבחירות ועייפים מהתעמולה.“

● „לגיון הזרים“

קרב המקומי על מועצת־הפועלים הוא בין יוסי בוטבול (55), מערך, לשימעון סכן (32), ליכוד. בוטבול יכול היה להיות אבא של סכן, וזאת לא רק מליצה. חזותו החיצונית של סכן הצעיר, יושבראק ועדי־הפוספטים ובעל מיבנה־הגוף המוצק, אומרת כולה נמרצות בלתי־נידלית. בוטבול, לעומת זאת, הוא כבר אחרי קדנציה וחצי כמזכיר מועצת־הפועלים, וקדנציות רבות דומות בוועד־עובדים לא־יוספור. חזותו יגעה אך גם שקטה הרבה יותר.

בוטבול: „לנו לא היו ביקורים ולא היו אספות־עם. לא רצינו עזרה. הליכוד הביא את שמיר, את מגן, את שמאי, פעמיים, ועוד ח״כים. זוהי עיר שנקראת, עיר ליכוד.“ בב בחירות לכנסת הליכוד קיבל כאן כמעט 60%. אנחנו חצי מהם. והעיר הזאת לא מקבלת כלום מהליכוד. קשה לי להבין למה אנשים

כשמועמים מפי בוטבול את סקירת תחומי־פעילותה של מועצת־הפועלים המי קומית, גם אם הוא מפרזי במיקצת, ובדיכבר רואים את מציאות־החיים הקשה בדימונה, מתחילים להבין את חשיבותה. מועדוני־שכונות, קורסים לתפירה, לספרות, למכר נאות, לנגרות. אנשים בונים ריהוט לעצמם, טנים, כדוריד, כדורגל, קריקט. בית־ספר טכנולוגי של ההסתדרות. הנוער העובד. מילגות להסכלה גבוהה. וגם היכל־תרבות מפואר. שנחנך לפני שלושה חודשים, ושעלה ארבעה וחצי מיליון שקלים.

לכרות כל אלה, התלהבות אינה מורגשת. פעילי־המיפלגות עמלים, כדרך הדברים, על הסעת מצביעים לקלפיות, אבל הציבור בכל־לותו, מי שאינו במעגל הפעילות או האינטרסים, אדיש ומיואש. „אנשים אפטיים. לא מאמינים לא לליכוד ולא למערך“, מודה בני ביטון, עוזרו הצעיר של ראש עיריית דימונה, ומנהל מטה־הבחירות של הליכוד בעיר. וי מירי כרשימעון (33), מועמדת הליכוד לתפ קיד כוזכרת־נעמ״ת המקומית, אחות סיעודית במקצועה, מודה אף היא: „יש המון



פעילה של הליכוד מזבילה בוחריים, ותיקי מפא״י היו נאים בשיטות הליכוד“